

strafs kunne faa Alderdomsunderstøttelse, og 40—50, som ere mellem 50 og 60 Aar. — Gennemgaar man samtlige Andragender, viser det sig, at det aldeles overvejende Flertal af dem, som ansøge om Indfødsret, ere jaaledes stillede i økonomisk Henseende, at det maa anses for sandsynligt, at de ville komme til at gøre Brug af den Adgang til Alderdomsunderstøttelse, som gives her i Landet, men som derimod ikke gives i vore Nabolande, og det vil ikke være for stærkt sagt, at vi ved at vedtage en Lov som denne maa være belavede paa at lægge en Byrde paa det danske Samsfund af mindst 10—15,000 Kroner aarlig. Jeg siger ikke dette for derved at opfordre til at gøre endnu yderligere Indskrænkning i Adgangen til at faa Indfødsret, som man gjorde i Fjor, men egentlig nærmest for at oplyse, at det var berettiget, at der blev gjort en Indskrænkning. Jeg mener derfor, at vi bør blive staaende ved det, der stete i Fjor. Jeg maa tillige tilstaa, at jeg for mit Vedkommende er af den Overbevisning, at det er rigtigt, at Arbejdere, som have ofret deres bedste Aar i det danske Samsfunds Tjeneste og have arbejdet her saa godt, som de have formaet, ogsaa nyde de samme Rettigheder, som nydes af Arbejdere, fødte her i Landet, naar de ere blevne gamle og ikke længere kunne ernære sig selv. Det er altsaa ikke, fordi jeg vil tilraade, at man skal gaa videre ad den Vej, man betraadte i Fjor, men kun for at gøre opmærksom paa, hvorledes de i Fjor vedtagne Regler have medført en Indskrænkning af Antallet af Ansøgere. Som det i Fjor under Forhandlingerne blev oplyst, tør det vistnok med Sandhed siges, at der næppe er noget Land i Europa, hvor man med Hensyn til Spørgsmaalet om Indfødsret stiller sig saa humant over for de smaa i Samsundet, som man gør i Danmark. Jeg mener, at vi skulle lægge en Vægt i, at dette er Tilfældet, og at vi ikke skulle gøre nogen Forandring i dette Forhold, saa længe vi kunne formaa at bære den Byrde, som derved paalægges Samsundet. Jeg haaber, at det høje Rigs Medlemmer, hvis de have gjort sig bekendt med Betænkningen, ogsaa ville se, at det er de Grundsatninger, hvorfra Udvalget er gaaet ud. Det fremtræder navnlig med Hensyn til den eneste, om hvilken man kan sige, at vi i Udvalget have næret nogen Tvivl, nemlig med Hensyn til den paa Betænkningen omtalte Mand, Nr. 82. Vi have ment, at det stönt man derved ganske vist gaar uden for de Regler, man i Fjor blev enig om, idet vedkommende kun har opholdt sig her i Landet i 6 Aar, vilde

være inhumant, om man fastede ham ud af den Stilling, han har faaet, og i hvilken han efter alle foreliggende Vidnesbyrd gør god Gjyldest. Udvalget har derfor ogsaa indstillet til Tingets Godkendelse, at han faar Indfødsret. — Med disse Bemærkninger mener jeg at kunne nøjes, da der ikke fra Udvalgets Side er foreslaaet nogen som helst Ændring i Lovforslaget.

Da ingen yderligere ønskede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Indhold samt dets Overgang til 3dje Behandling.

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:
Tredje Behandling af Forslag til Patentlov.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 321—22.)

Der var intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslaget som Helhed fattes under Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmig med 39 Stemmer.

Formanden: Forslaget gaar nu til Folketinget for at fremmes der.

Dagsordenen er dermed vdtømt.
Næste Møde holdes paa Tirsdag Kl. 1 1/2, og Dagsordenen er da:

1) Krigsministeren fremsætter:

Forslag til Lov om Bemyndigelse for Regeringen til at afhænde Fredericia Fæstningsværker samt til at ophæve de Indskrænkninger, der paahvile de Grunde, der ligge inden for Demarkationslinierne sammesteds.

2) Justitsministeren fremsætter:

a. Forslag til Lov om Tillæg til og Ændring i Skibsregistreringsloven.

b. Forslag til Lov om Forandring i Lov om Jælevirksomhedens Ordning af 1ste April 1891 § 7.